

A KÁRÁSZ JÓZSEF IRODALMI KÖR

Úton – A hétlépcsős hegyekig –

Fotó: Benák K.

Hódmezővásárhely irodalmi életének meghatározó alkotói közössége a Kárász József Irodalmi Kör.

A kör elnökét, fényesi Tóth Jánost, aki maga is jeles irodalmi alkotó, előadó és szervező, arra kértük, mutassa be a tevékenységüket.

A Kárász József Irodalmi kör 2007 februárjában, egyéni kezdeményezésre alakult.

Céljaink között szerepel:

- Kulturális értékek teremtése és értékközvetítés
- A magyar nyelv és kultúra ápolása, védelme
- A tagok részvételével szervezett közös programok keretében irodalmi műhely létrehozása
- Kulturális rendezvényeken való közreműködés
- Kölcsönös együttműködés más művészeti társaságokkal, szervezetekkel

Alapító elnökünk Fehér József író, költő, aki 2013-ban elnyerte a Magyar Kultúra Lovagja címet. Számos tagunk részesült már irodalmi tevékenységéért nívós elismerésekben. Műveink különböző országos kiadású antológiákban, folyóiratokban, illetve internetes portálokon is olvashatók.

Önzetlen támogatóink és magunk erejéből két éve *Vásárhelyi Körtánc* címmel összeállítást jelentettünk meg, melyben nemcsak tagjaink, hanem a velünk baráti kapcsolatban álló irodalmi szerveződések tagjainak művei is olvashatók. Találkozásaink rendszeresek az Algyői Tolforgatók és a fővárosi székhelyű Krúdy Gyula Irodalmi Kör alkotóival. Az említett találkozásokon túl, irodalmi közösségünk minden hónap második hétfőjén tart klubnapot, ahol felolvasásokra kerül sor, illetve azt követően nyílt rendezvényen vehetnek részt az érdeklődők, *Családi Tűzhely* néven. A sorozat címe sem véletlen, hiszen névadónk ilyen címen jegyzi egyik művét. Ezen alkalmak során egy-egy tagunk tart közérdeklődésre számot tartó témában ismeret-, és kultúraterjesztő kiselőadást.

Kárász József Pro Urbe-díjas író, Hódmezővásárhely Díszpolgára születésének 100. évfordulója alkalmából nagyszabású emlékünnepeket rendeztünk tavaly a Bessenyei Ferenc Művelődési Központban. Ezen a gálán városunk kiváló művészei, és fiatal tehetségek léptek fel, hogy tiszteljenek az író munkássága előtt. Az emlékévé lezárásaként, idén február 22-én a Magyar Kultúra napján pedig Kárász József életét bemutató kiállítás megnyitójára került sor városi könyvtárunk támogatásával.

Mi lehet célunk a jövőben? Hiszem, hogy értéket teremt minden ember. Hiszem, hogy léptünk, cselekedetünk nem lehet hiábavaló. Hiszem, hogy az ember egyik alapvető szükséglete egy közösséghez való tartozás, ahol elfogadják, elismerik, és cselekedetével ő maga is erősíti, építgeti azt. Amennyiben azt elérjük, hogy jelenlegi tizenhat tagunk fontosnak érzi a bevezetőben említetteket, és aktív részese lesz a jövőben is közösségünknek, sokat tettünk az alapszabályzatunkban leírtak megvalósításában. Ahogy egy családban felelős a szülő gyermeke fejlődéséért, eszközöket ad kezébe az életben való eligazodáshoz, úgy mindenki, aki magyarul írja le gondolatait felelős azért, hogy az el is jusson a címzetthez, jelen esetünkben az olvasóhoz. Szégyenlős betűvető embernek egyszor elfogy a tintája.

fényesi Tóth János

Talán kezdeném Paulo Coelho gondolatával, aki az *Alkimista* című könyvében egyfajta személyes történetről ír. Abban hisz, azt fejtegeti, hogy mindenkinek van egy személyes története (útja), melyet, ha megtalálunk, és azon haladunk, a világ-mindenség támogatását érezhetjük. Vagy – és ez nem mond elment az előzőnek, sőt! – idézhetném a nagy orosz író, Tolsztoj szerint az ember boldogságához két dolog szükséges. Az első, hinni az élet értelmében, a második, hogy meg kell találni azt. Csupa olyan gondolat, melyen órákig lehetne beszélgetni avagy vitatkozni. Olyan dolgokról van szó, melyeket magunk is megtapasztalhatunk, amennyiben a világ megismeréséhez, megértéséhez megtettük az első lépést: önmagunk megismerését, elfogadását. Na, ez utóbbiban sokunknak beletörök a mondásbeli biciskája! Ugyanis a teremtő erő nagy előrelátással úgy intézte el egyszer s mindenkorra a sorsunk, hogy világunkban mindennek létezik párja, ellentéte. Ez pedig – tegyük hozzá, hogy látszólag – nem segíti az Isten képmásait eligazodni ebben a csodálatos kavargásban, melyet életnek nevezünk.

Az egyén kizárólagos joga, hogy elhelyezze magát benne. Világunkban nincs egyenjogúság, csupán egyéni jogosság! Neveletésünk, társadalmi környezetünk, szociális háttérünk előnyeivel-hátrányaival, és – vallom – megszületésünk pillanatában megkapott csomagunkkal elindulunk az Úton. Iszonyú felfordulás van bennünk! Hitük és ellenhitük, tények és cáfolatok taposóaknáin között próbálunk előrelépegetni. Vannak támogatóink és vannak ellendrukkerek. Vannak jó jelzések, és becsapósak. Igazságot (bizonyosságot) kell magunknak találnunk, hogy életünk utolsó percében se legyenek kétségeink Utunk értelméről! Hegel német filozófus és egyetemi tanár így fogalmaz egy helyen: „A valódi tragikum nem az igazság és az igazságtalanság, hanem az igazság és igazság közötti összetűzésben van. Ezt azonban nehéz elfogadni bárkinek is, aki csak egyetlen abszolút igazságot ismer, a magáét. Az ilyen ember sorsa a rettenetes. A tévedéstől és a beismeréstől.” Ki ne ismerne ilyen embert a környezetében? Ki ne ismerné az egyén személyiségének megsértéséig fennhangon vitázót? Ki ne ismerné a félelemtől cinikus mellébeszélést?

Mi dolgunk ebben a világban? Micsoda felvetés! Drámaírók, filmrendezők százai, filozófusok nemzedékei írták, gondolták, láttatták már saját szemszögükből mióta fajunk uralja (és megállíthatatlanul) pusztítja a Földet. „A történelem arra tanít meg bennünket, hogy az emberiség semmit sem tanul a történelemből.” – ez szintén Hegel gondolata. Meglehet, az emberiség kollektív sorsa a végső elpusztulás. De mi lesz addig? Hányan ismerik fel egyetlen nemes értelmét e káprázatnak (életnek), és lesz-e olyan erős a hangjuk, hogy körbeérje a bolygót, egy közös akarattá nemesítse a nyers és sokszínű ember-alapanyagot? Cselekedni jót, és szeretni. Jézusi? Demagóg? Én azt mondom, emberi! Aki ír, írjon, mert arra született, hogy az üzenetet átadja! Aki metszi a fát, ne csüggedjen, mert arra született, hogy szebb legyen a lélek! Aki gyógyít, soha ne fáradjon, mert ő arra született, hogy higgyünk! Aki fiatalon meghal, nyugodjon békében, mert ő arra született, hogy emlékeztessen minket! Nincs oktalan találkozás, hiábavaló élet!

Én? Írok, rendezvényeket szervezek, dallal üzenek. Hiszem, hogy erre születtem. Hiszem, hogy aki eljön a *Vásárhelyi Estékre*, annak ott kell lennie! Az okát csak ő tudja, de tudom, hogy kap valamit. Lehet csak egy szó az, de az lehet az ő személyes történetéhez a kulcsszó, mellyel már át tudja lépni a saját küszöbét! Mert anélkül senki nem jut fel a hétlépcsős hegyre.

fényesi Tóth János